

Sygn. akt XVII *AmA 135/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowa Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 września 2013 roku, nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII *AmA 135/13*

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 9 września 2013r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „Prezes, pozwany”) na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania ws. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B.:

- w punkcie pierwszym decyzji uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na:

A. stosowaniu we wzorcach umowy postanowień wzorców umów które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez zamieszczenie we wzorcu umowy Ogólne Warunki Umowy Pożyczki postanowień o treści:

1. Do czynności prewencyjnych należą:

a) Dojazd upoważnionej osoby do miejsca zameldowania lub zamieszkania Pożyczkobiorcy wskazanego w umowie (...) razy w miesiącu, koszt każdego dojazdu wynosi 35 zł,

b) I monit wysłany 3 dni po upływie terminu płatności, koszt monitu wynosi 15 zł,

c) II monit wysłany 7 dni po upływie terminu płatności, koszt monitu wynosi 20 zł (...)

(Rozdział VII § 4 Ogólnych Warunków Umowy Pożyczki)

2. Do czynności windykacyjnych należą:

a) I wezwanie do zapłaty wysłane 15 dni po upływie terminu płatności, koszt wezwania 15 zł;

b) II wezwanie do zapłaty wysłane 20 dnia po upływie terminu płatności, koszt wezwania 30 zł,

c) III wezwanie do zapłaty wysłane 25 dni po upływie terminu płatności, koszt wezwania 55 zł (...)

i) wezwanie do wydania przedmiotu przywłaszczenia wysłane 35 dni po upływie terminu płatności, koszt wezwania 100 zł,

(Rozdział VII § 6 Ogólnych Warunków Umowy Pożyczki)

3. W przypadku nie wywiązania się przez Pożyczkodawcę z obowiązku wynikającego z pkt 2 c powyżej korespondencja kierowana na adres wskazany w Umowie pożyczki będzie uznana za skutecznie doręczoną.

(Rozdział IV pkt 3 Ogólnych Warunków Umowy Pożyczki)

- i stwierdził zaniechania stosowania praktyki określonej w punkcie I.A. 1 – I.A. 2 z dnia 7 czerwca 2013r. a praktyki określonej w punkcie I.A.3. z dniem 15 kwietnia 2013r.

B. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentów rzetelnej, prawdziwej oraz pełnej informacji poprzez:

1. niezamieszczenie w sposób jednoznaczny w umowie o kredyt konsumencki „Umowa pożyczki (Chwilówka)” pełnej informacji o wysokości rocznej stopy oprocentowania przeterminowanego oraz warunkach jej zmiany, wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126 poz. 715 ze zm.);

2. niezamieszczenie w umowie o kredyt konsumencki „Umowa pożyczki (Chwilówka)” informacji o wysokości opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.);

3. niezamieszczenie w umowie o kredyt konsumencki „Umowa pożyczki (Chwilówka)” informacji o terminie, sposobie i skutku odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ustawy o kredycie konsumenckim, także kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym, wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.);

4. niezamieszczenie w umowach „Umowa pożyczki (Chwilówka)” informacji o organie nadzoru właściwym w sprawach ochrony konsumentów, wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126 poz. 715 ze zm.),

- co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 15 kwietnia 2013r.

C. bezprawnym działaniu poprzez:

1. żądanie zabezpieczenia wiarygodności wynikającej z „Umowa pożyczki (Chwilówka)” zawartej z konsumentem w postaci weksla in blanco bez formuły „nie na zlecenie” lub innej równoznacznej wbrew dyspozycji przepisu art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.)

2. stosowanie we wzorcu Ogólne Warunki Umowy Pożyczki postanowienia umownego o treści: „ Oświadczenie staje się skuteczne, jeżeli wraz z jego złożeniem Pożyczkobiorca zwróci Pożyczkodawcy kwotę Pożyczki”

(Rozdział IX pkt 4 Ogólnych Warunków Umowy Pożyczki)

- wbrew dyspozycji art. 54 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, 12 maja 2011) i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 15 kwietnia 2013r.

- w punkcie drugim decyzji na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w B. nałożył, karę pieniężną w wysokości:

1. 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), w zakresie opisanym w punkcie I A sentencji decyzji,

2. 1845 (tysiąc osiemset czterdzieści pięć) złotych płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), w zakresie opisanym w punkcie I B sentencji decyzji,

3. 1564 (tysiąc pięćset sześćdziesiąt cztery) złote płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), w zakresie opisanym w punkcie I C sentencji decyzji,

- w punkcie trzecim decyzji na podstawie art. 77 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) obciążył (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w B. kosztami opisanego w punkcie I sentencji decyzji postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w kwocie 28,50 zł (dwadzieścia osiem i pięćdziesiąt groszy) złotych i zobowiązał (...)do ich zwrotu w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji.

(decyzja, k. 4-17 akt sądowych).

Odwołanie od powyższej decyzji, w dniu 24 września 2013 r., wniósł (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. (dalej: „(...), powód”) , zaskarżając decyzję w części, tj. dotyczącej pkt II .

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 111 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów. W oparciu o tak sformułowany zarzut powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej kary poprzez odstąpienie od jej wymierzenia ewentualnie o obniżenie wymierzonej kary.

W uzasadnieniu odwołania powodowa Spółka podniosła , że sporne zapisy stosowała przez bardzo krótki okres czasu , żadnego z konsumentów nie obciążyła dodatkowymi opłatami , przewidzianymi w zakwestionowanych zapisach umowy a także stwierdziła , że większość brakujących postanowień umownych , wyszczególnionych w pkt IB decyzji była zawarta w Ogólnych Warunkach Umowy pożyczki , które otrzymywał konsument. Powołując się na nieumyślność działania , natychmiastową zmianę treści umowy pożyczki i owu oraz współdziałanie z Prezesem UOKiK w trakcie prowadzonego postępowania, powódka stwierdziła , iż dziesięciokrotne podwyższenie wymiaru nałożonej kary jest dla niej wysoce krzywdzące.

(odwołanie, k. 18-21, akt sądowych).

Odpowiadając na odwołanie Prezes UOKiK w dniu podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania w całości w tym o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wedle norm prawem przepisanych/

(odpowiedź na odwołanie k. 23-30 akt sądowych, protokół rozprawy k. 42 a akt sądowych)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. (dalej: (...)) jest przedsiębiorcą, wpisanym do rejestru przedsiębiorców pod numerem KRS (...), prowadzącym działalność w zakresie pośrednictwa pieniężnego.

(dowód: odpis aktualny z Rejestru Przedsiębiorców KRS, k. 162- 165 akt administracyjnych).

W obrocie z konsumentami (...) stosował wzorzec umowy „ Umowa pożyczki (Chwilówka)” wraz z Ogólnymi warunkami umowy pożyczki jako załącznikiem do umowy Ogólne warunki umowy pożyczki zawierały postanowienia o treści:

Do czynności prewencyjnych należą:

- Dojazd upoważnionej osoby do miejsca zameldowania lub zamieszkania Pożyczkobiorcy wskazanego w umowie (...) razy w miesiącu, koszt każdego dojazdu wynosi 35 zł,

- I monit wysyłany 3 dni po upływie terminu płatności, koszt monitu wynosi 15 zł,

- II monit wysłany 7 dnia po upływie terminu płatności, koszt monitu wynosi 20 zł (...)

/dowód: Ogólne warunki umowy pożyczki Rozdział VII § 4 k. 46 akta administracyjnych/

Do czynności windykacyjnych należą:

- I wezwanie do zapłaty wysłane 15 dni po upływie terminu płatności, koszt wezwania 15 zł;

- II wezwanie do zapłaty wysłane 20 dnia po upływie terminu płatności, koszt wezwania 30 zł,

- III wezwanie do zapłaty wysłane 25 dni po upływie terminu płatności, koszt wezwania 55 zł (...)

i) wezwanie do wydania przedmiotu przywłaszczenia wysłane 35 dni po upływie terminu płatności , koszt wezwania 100 zł,

/dowód: Ogólne warunki umowy pożyczki: Rozdział VII § 6 k. 46 akt administracyjnych)

W przypadku nie wywiązania się przez Pożyczkodawcę z obowiązku wynikającego z pkt 2 c powyżej korespondencja kierowana na adres wskazany w Umowie pożyczki będzie uznana za skutecznie doręczoną.

/dowód: Ogólne warunki umowy pożyczki Rozdział IV pkt 3 k. 45 akt administracyjnych/.

Powyższe postanowienia odpowiadają tożsamo treści postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. tj.:

Poz.829 o treści: „ W przypadku zalegania z co najmniej dwoma ratami pożyczkodawca może również wystosować (nie częściej niż raz tygodniu) upomnienie .Każdorazowe wystawienie upomnienia podlega opłacie w wysokości 50,00zł”

Poz. 3569 o treści: „Za pisemne wezwanie pobiera się zryczałtowaną opłatę w kwocie 20 zł”

Poz. 3853 o treści: „Wysyłanie wezwań (monitów) do zapłaty oraz upomnień z tytułu niedopuszczalnego debetu w rachunku oszczędnościowo rozliczeniowym, po upływie terminu spłaty zadłużenia (za każdy wysłany monit) – 10 zł”.

Poz. 3850 o treści: „Sporządzenie i wysłanie wezwania do zapłaty /raty/ kredytu lub odsetek – 7,5 zł od każdego wysłanego wezwania”.

Poz. 2208 o treści: „Wszelka korespondencja wysyłana jest przez Bank na wskazany przez posiadacza rachunku adres do korespondencji i uważa się ją za doręczoną po upływie 14 dni od daty jej wysłania przez Bank”.

Poz.2311 o treści: „(...) Jeżeli Ubezpieczający, Uposażony, lub inny adresat korespondencji zmienił adres korespondencyjny nie powiadomił o tym Ubezpieczyciela w formie wskazanej w ust. 1, to przyjmuje się, że Ubezpieczyciel przekazał korespondencję i wywiera ona skutki prawne po upływie 30 dni od dnia jej wysłania na ostatni podany adres”.

Poz. 1681 o treści: „Wszelka korespondencja wysłana przez Bank do Kredytobiorcy pocztą lub kurierem na ostatni podany przez niego adres do korespondencji (adres zameldowania, w przypadku, gdy Kredytobiorca nie podał adresu do korespondencji), będzie uważana za doręczoną”.

Powyższa praktyka została zaniechana w kwietniu i w czerwcu 2013.r.

/okoliczności bezsporna/

Wzorzec umowy „Umowa pożyczki (Chwilówka)” w oparciu o który (...) zawierał w obrocie z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego nie przewidywały pełnej informacji o wysokości rocznej stopy oprocentowania przeterminowanego oraz warunkach jej zmiany, informacji o wysokości opłat z tytułu zaległości, w spłacie kredytu, informacji o terminie sposobie i skutku odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek, a także kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym, informacji o organie nadzoru właściwym w sprawach ochrony konsumenta.

Powyższą praktykę (...) zaniechał w dniu 15 kwietnia 2013r.

/okoliczność bezsporna/.

Wzorzec umowy „Umowa pożyczki (Chwilówka)” w oparciu o który (...) zawierał w obrocie z konsumentami umowy kredytu konsumenckiego zawierały postanowienia o żądaniu zabezpieczenia wiarygodności z umowy w postaci weksla in blanco bez formuły „nie na zlecenie” lub inne równoznacznej, oraz postanowienia o skuteczności oświadczenia woli wraz ze zwrotem udzielonej pożyczki.

Powyższą praktykę (...) zaniechał w dniu 15 kwietnia 2013r.

/okoliczność bezsporna/

(...) wskazał, że osiągnął w roku 2012r. (...)zł (słownie: czterdzieści cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt) złotych.

/dowód: pismo przedsiębiorcy z 31 maja 2013r.k. 176 akt administracyjnych, PIT B komandytariusza k.175 akt administracyjnych/.

Zawiadomieniem z dnia 9 września 2013 r. Prezes UOKiK na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. poinformował (...) o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i prawie do zapoznania się z zebranych materiałem w toku postępowania administracyjnego oraz prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 10 dnia od dnia doręczenia zawiadomienia. Z prawa tego (...) nie skorzystał.

/dowód: zawiadomienie k. 222-223 akt administracyjnych/.

Powyżej opisany stan faktyczny jako nie sporny został ustalony przez Sąd w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Strona powodowa nie kwestionowała ustaleń Prezesa UOKiK w zakresie wykazania stosowania przez nią praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, opisanych w zaskarżonej decyzji. Spór między stronami dotyczył rozstrzygnięcia, czy w przedmiotowym przypadku zasadne było nałożenie na powoda kary pieniężnej, a jeżeli tak to w jakiej wysokości.

W myśl art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę można nałożyć na przedsiębiorcę w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Przy ustalaniu wysokości kary należy zgodnie z art. 111 powołanej ustawy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów a także uprzednie naruszenia przepisów. Stosownie natomiast do treści art. 4 pkt. 15 ustawy poprzez przychód rozumie się przychód uzyskany w roku podatkowym poprzedzającym dzień wszczęcia postępowania, w rozumieniu obowiązujących przedsiębiorcę przepisów o podatku dochodowym.

W okolicznościach niniejszej sprawy wymierzenie kary było uzasadnione co do zasady i co do wysokości. Nie sposób się zgodzić z powodem, że brak po jego stronie umyślności w działaniu, krótkotrwałość stosowania zakazanych praktyk, zaniechanie ich stosowania, współpraca z pozwanym na etapie postępowania administracyjnego powinny być traktowane jako przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary. Jakkolwiek, okoliczności te mogą być wzięte pod uwagę (i wzięte zostały) przy ustalaniu wymiaru kary, gdyż Prezes UOKiK przyjął, że praktyki miały charakter krótkotrwały i stosowanie ich zostało zaniechane.

Przede wszystkim należy jednak wskazać, że naruszenie zbiorowych interesów konsumentów jakiego dopuścił się powód nie uzasadnia odstąpienia od wymierzenia powodowi kary z tej racji, że działania powoda wpływały na sytuację ekonomiczną konsumentów poprzez możliwość obciążenia ich nadmiernymi opłatami. Podobnie niewywiązanie się z obowiązku informacyjnego nałożonego przepisem ustawy zasadniczo mogło negatywnie oddziaływać na świadome podjęcie decyzji i wykonywanie praw przez konsumentów. Podkreślenia wymaga, że pożyczki pozabankowe skierowane są przede wszystkim do osób, które są w trudnej sytuacji finansowej a ponadto są to często osoby o niższej świadomości prawnej. Dlatego odwołując się do celu kary nie tylko jako represji ale przede wszystkim prewencji, tak ogólnej jak i szczególnej, należało wymierzyć powodowi karę za dokonanie naruszeń zbiorowych interesów konsumentów, w celu wyeliminowania w przyszłości podobnych naruszeń.

Oceniając już tylko wysokość wymierzonej powodowi kary Sąd doszedł do przekonania, że jest ona adekwatna do stwierdzonych w poszczególnych punktach decyzji naruszeń. Treść postanowień które zostały wpisane do rejestru postanowień uznanych za niedozwolone, a którymi posługiwał się powód narażały konsumenta na nieuzasadnione koszty oraz przyjmowały fikcję doreczeń. Okoliczność czy faktycznie postanowienia ta podlegały wykonaniu w ramach zawartych umów, z punktu widzenia popełnienia samego naruszenia nie ma znaczenia. Pozwany prawidłowo przyjął zarówno okoliczności obciążające jak i obniżające wymiar kary w stosunku do każdego z czynów.

Prezes w pierwszej kolejności ustalił wyjściowy wymiar kary (kwota bazowa) jako procent od uzyskanego przychodu przez powoda w roku poprzedzającym wydanie decyzji podlegający dalszemu obniżeniu – wbrew twierdzeniom powoda – z powodu uwzględnienia okoliczności takich jak współpraca z urzędem czy fakt dobrowolnego zaniechania stosowanej praktyki.

W zakresie pierwszego czynu opisanego w sentencji decyzji kwotą bazową stanowiło (...) przychodu która podlegała dalszemu obniżeniu o kolejne 30 % , kara w ten sposób ustalona wyniosłaby 25,02 zł . W kontekście naruszenia

jakiego dopuścił się powód w stosunku do konsumentów pozostawienie kary na tym poziomie nie spełniłoby przede wszystkim walorów prewencyjnych kary. Tę samą argumentację odnośnie metodologii wyliczenia kary należy odnieść do pozostałych czynów tj. czynu polegającego na nieinformowaniu konsumentów w umowie o istotnych warunkach umownych, czy też stosowaniu praktyki sprzecznej z powszechnie obowiązujący prawem tj. ustawą z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumencki (Dz.U. Nr 126 poz. 715 ze zm.).

Przy ustalaniu wymiaru kary, w zakresie drugiego czynu, prawidłowo Prezes ustalił kwotę bazową jako (...) przychodu - a dla czynu trzeciego - (...) przychodu, które następnie obniżył o kolejne 30 %, co dało odpowiednio kwoty (...) zł i (...) zł.

Uznając za zasadne dziesięciokrotne podwyższenie kar wyliczonych w podany sposób Prezes nie przekroczył jej maksymalnego ustawowego wymiaru - jako (...) % uzyskanego przychodu.

Zatem w ocenie Sądu łącznie wymierzona kara w kwocie 3.659 zł a nie na poziomie 365 zł jak domagał się powód w złożonym odwołaniu, jest karą ustaloną prawidłowo, która spełni ustawowe cele.

Zdaniem Sądu, kara w orzeczonej wysokości spełni swoją funkcję prewencyjną – jest wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość dla powoda i innych podmiotów, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań, oraz represyjną – stanowi dolegliwość dla przedsiębiorcy, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania go z obrotu gospodarczego. Jest to przy tym kara znajdująca się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł o oddaleniu odwołania powoda na podstawie art. 479^{31a} § 1 kpc.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO Hanna Kulesza